

Sygn. akt I KO 15/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 maja 2022 r.,
w sprawie wniosku **A. C.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i innych,
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku A. C. o wznowienie
postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego A. C. z dnia 24 grudnia 2021 r. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w W., sygn. akt III K (...). We wniosku skazany wskazał na zły stan jego zdrowia, szereg błędów proceduralnych oraz podwójne jego skazanie za te same czyny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego A. C. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Z ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie

postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić także wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16 i z dnia 26 czerwca 2017 r., III Ko 45/17, Lex 2071609, 2338021).

Analiza wniosku oraz jego obszerne uzasadnienie wskazuje, że autor wniosku nie przedstawił żadnych argumentów świadczących o konieczności wznowienia postępowania. Wniosek A. C. oparty został na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się bowiem w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., ani też w sprawie nie wchodzi w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Odnosząc się do wskazywanego przez skazanego stanu zdrowia należy zauważyć, że okoliczności związane z tym mogą być podstawą do udzielania skazanemu przerwy w odbywaniu kary, natomiast nie mogą stanowić przesłanki do wznowienia postępowania.

Skazany nie wykazał też, aby w trakcie postępowania był pozbawiony możliwości obrony. Należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy w W., uwzględniając wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 k.p.k. o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, wydał wyrok w dniu 9 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...), natomiast apelacje obrońców oskarżonego zostały pozostawione bez rozpoznania postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z

dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AK (...). Oceniając ten zarzut nie można jednak pomijać tego, że zarówno na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym jak i na etapie postępowania apelacyjnego był on reprezentowany zarówno przez obrońcę z wyboru jak i z urzędu. Obrońcy, w porozumieniu z oskarżonym, złożyli też wniosek o konsensualne zakończenie sprawy, A. C. nie tylko wyraził zgodę na określony wymiar kary, ale dodatkowo wskazał, że będzie się starał o naprawienie szkody w całości. Wskazywanie obecnie na chęć podjęcia mediacji z pokrzywdzonymi nie jest powodem do wznawiania postępowania, podobnie jak chęć wskazania wszystkich współników, aby skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary. Okoliczności te mogły mieć ewentualne znaczenie w trakcie prowadzonego postępowania karnego, a nie wznowieniowego, szczególnie że skazany nie przedstawił żadnego faktu czy też dowodu, aby jego wniosek mógł znaleźć podstawę wznowieniową w art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k. Należy nadto zauważyć, że naprawiać szkodę skazany może bez konieczności postępowania mediacyjnego.

Nie można się również zgodzić ze skazanym, że został skazany dwukrotnie za popełnienie tych samych przestępstw. Dołączone do akt sprawy odpisy wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. II K (...) oraz utrzymującego go w mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. II AKa (...) wskazują jednoznacznie, że taka sytuacja nie zachodzi, potwierdza to porównanie chociażby dat popełnienia tych przestępstw, za które został on skazany w obu sprawach.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku A. C. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

